

Segre ibaiaren sekretua

La Seu d’Urgell hirian, mendi berde eta harrizko kaleen artean kokatuta, Bruna izeneko sei urteko neskato bat bizi zen.

Brunak ile marroia zuen, kizkurra goizean esnatzen zenean, eta begi jakin-minduak. Beti eramaten zuen motxila hori txiki bat. Barruan, gauza oso garrantzitsu batzuk gordetzen zituen: koaderno bat, hiru arkatz koloretsu, lupa txiki bat eta Segre ibaian zehar ibiltzen ari zela egun batean aurkitutako harri biribil bat.

Brunak behatzea maite zuen. Inurriak lerroan martxan, hodeiak zeruan zehar poliki mugitzen eta txoriak teilatuen gainetik hegan ikusten zituen.

Liburuak ere maite zituen.

Baina zerbait bitxia gertatu zitzaion.

Brunak liburu bat irekitzen zuenean, batzuetan letrek gauza arraroak egiten zituzten. Batzuk buelta ematen zutela zirudien. Batzuk posizioz aldatzen ziren. Eta batzuk, Brunak denbora luzez begiratzen bazien, dantzan hasten ziren.

Irakasleak irribarrez esan zion:

“Bruna, dislexia duzu, eta horregatik irakurtzea eta idaztea zailagoa izan daiteke zuretzat. Laguntza eta praktikarekin, laguntzeko moduak aurkituko ditugu”.

Brunak une batez pentsatu zuen.

“Ai! Horregatik egiten dituzte gauza xelebre batzuk!” esan zuen.

Irakasleak barre egin zuen.

“Horrek ez du aldatzen zein adimentsua zaren. Gainera, ikusi dut zein ondo behatzen dituzun xehetasunak, imajinatzen dituzun istorioak eta konpontzen dituzun misterioak”.

Eta Brunak bazekien hori egia zela.

Larunbat goiz batean, eguzkiak La Seu d’Urgell inguratzen duten mendietan distira egin zuen. Airea freskoa zen, eta ibaiak hainbeste maite zuen soinu leun hori ateratzen zuen.

Brunak esploratzaile-motxila jantzi zuen eta paseatzera joan zen.

Harrizko kaleetan zehar ibili zen. Usoak plazan saltoka zebiltzan ogi birrinduaren bila. Urgelleko Santa Maria katedraleko kanpaiek jo zuten: dong… dong…

Brunak beti pentsatu zuen katedral hura gaztelu zahar baten antza zuela.

Orduan, oinez jarraitu zuen ibaira iritsi arte.

Segre bakean zihoan.

Txip-txap… txip-txap…

Bruna harkaitz handi batean eseri eta lupa atera zuen hegazti-arrasto batzuk aztertzeko.

Bat-batean zarata bat entzun zuen.

“Bee…”

Brunak gora begiratu zuen.

Zuhaixka baten atzean ahuntz txiki bat zegoen. Belarriak erori zitzaizkion, eta beldurtuta zirudien.

“Kaixo”, esan zuen Brunak leunki. “Galduta zaude?”

Ahuntzak berriro esan zuen:

“Bee…”

Brunak ingurura begiratu zuen. Ez zegoen ahuntz-talderik.

Aurrerago, gezi batekin zurezko kartel bat zegoen.

Bruna hara joan zen irakurtzera.

Bekainak apur bat zimurtu zituen.

Letrak pixka bat mugitzen hasi ziren, ohi bezala.

—Hmm… —esan zuen Brunak.

Oso poliki irakurtzen saiatu zen.

—Ahuntzaren… basoaren… bidea…

Edo agian beste zerbait esaten zuen.

Brunak barre egin zuen.

—Gaur letrak berriro dantzan ari dira.

Une batez pentsatu zuen. Gero esan zuen:

—Ongi da. Beste modu batera asmatuko dugu.

Lupa atera eta lurrari arretaz begiratu zion.

Eta orduan ikusi zuen.

Oinatz txikiak lokatzetan.

Adar hautsi bat.

Eta ile zuri batzuk hosto batzuei itsatsita.

—Orain ulertzen dut! —esan zuen pozik.

Bruna eta ahuntz txikia ibiltzen hasi ziren, pistak jarraituz.

Bidea zuhaitzen artean zihoan. Haizeak hostoak astintzen zituen. Batzuetan txori bat entzuten zen.

Ahuntz txikia Brunaren atzetik zihoan.

Bat-batean, muino baten gailurretik, soinu bat entzun zen:

—Beeeeee!

Ahuntz txikiak burua altxatu zuen eta korrika hasi zen.

Brunak muino gora jarraitu zion.

Beste aldean, larre berde bat zegoen ahuntz-talde batekin eta txapela zeraman artzain batekin.

Ahuntz txikia amarengana joan zen korrika.

“Begira nor itzuli den!” esan zuen artzainak, harrituta.

“Uste dut galdu dela”, azaldu zuen Brunak.

Artzainak irribarre egin zuen.

“Txiki hau oso bihurria da. Eskerrik asko itzultzeko bidea aurkitzen laguntzeagatik”.

Brunak esan zuen:

“Pistak jarraitu ditut”.

“Esploratzaile baten begiak dituzu”, esan zuen artzainak.

Joan aurretik, artzainak kanpai txiki bat eman zion.

“La Seuko ahuntz detektibe onenarentzat”.

Brunak motxilan sartu zuen.

Etxera oinez zihoala, eguzkia mendien atzean sartzen hasi zen. La Seu d’Urgelleko kaleak isilik zeuden.

Brunak beste kartel bat begiratu zuen.

Letrak oraindik lauso samar zeuden.

Baina Bruna ez zen gehiago haserretzen.

Zeren bazekien zerbait oso garrantzitsua.

Agian irakurtzea pixka bat zailagoa zen berarentzat.

Baina bere garuna oso ona zen behatzeko, irudikatzeko eta misterioak argitzeko.

Eta hori ere talentu handia zen.

Gau hartan, oheratu aurretik, Brunak bere koadernoa ireki zuen.

Oso lasai, idatzi zuen:

“Gaur ahuntz galdu bat aurkitu dut”.

Letrak ez ziren perfektuak.

Baina istorioa bai.

Eta bere motxilan kanpaia jotzen ari zen bitartean, Brunak pentsatu zuen agian hurrengo egunean beste misterio bat egongo zela Segre ibaian.

Eta zerbait gertatuko balitz…

Bruna detektibeak ziur jakingo luke.

Istorioa kontatua, istorioa amaituta.